

Ділан Томас

І смерть тоді буде безсила

Перекладач: В. Моляко

Джерело: 3 книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

І смерть тоді буде безсила.

З'єднаються мертві люди нагі
З вітром живим, з місячним сяйвом;
Їхні кістки побіліють, а потім зникнуть,
Біля ліктів та ніг загоряться зірки;
І хто був божевільний, той буде розумним,
Вирине той, хто в глибинах колись потонув;
Хоч загинуть кохані, не згине кохання;
І смерть тоді буде безсила.

І смерть тоді буде безсила.

Ті, що довго лежать під хвилями моря.
Під виром стихії, — вони не помруть;
І корчі тортур, коли не витримують м'язи,
Не зламають прикручених до колеса;
Віра в їхніх руках наче розщепиться навпіл,
Злий носорог розтопче їх вщент,
Та, розтоптані вщент, вони будуть цілі, як ніколи;
І смерть тоді буде безсила.

І смерть тоді буде безсила.

Хоч до них не долине крик чайок над морем,
Хвиль удари у береги;
Хоч назустріч дощеві своїх пелюсток не розкриє
Брость ніжна й свіжа там, де квітка цвіла;
Душі тих божевільних і мертвих проб'ються у вічність,
Закодовані в квітах міцних, мов гвіздки,

Й будуть битись об сонце, аж доки не вибухне світло, —
Смерть тоді буде безсила.